

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 22 października 2019 r.,

w sprawie **M.M.**,

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 3 i 4 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. II AKa (...), o odmowie przyjęcia skargi na wyrok sądu odwoławczego

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), uchylił w pkt 26 wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt V K (...), którym M.M. został skazany za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. z zastosowaniem art. 4 § 1 k.k. na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego złożył skargę od wyroku Sądu Apelacyjnego.

Zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., odmówiono przyjęcia skargi obrońcy M.M..

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca nie zgadzając się z jego treścią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niedopuszczalne, dlatego należało pozostawić je bez rozpoznania.

Podkreślić należy, że w art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 tej ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 437), ustawodawca wprost stwierdził, że przepisy Rozdziału 55a k.p.k. stosuje się w postępowaniach, w których akt oskarżenia wniesiono na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. To jednoznaczne odesłanie do kategorii spraw, której wyznacznikiem jest data wniesienia aktu oskarżenia, powoduje, że w pozostałych sprawach, w których został on wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy o skardze na wyrok kasatoryjny zastosowania nie znajdują. O takim ograniczeniu dopuszczalności skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego przesądzała bowiem zarówno wykładania systemowa jak i funkcjonalna przepisów intertemporalnych, w tym art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 cyt. Ustawy.

W rozstrzyganej sprawie jasnym zatem jest, że z uwagi na to, że akt oskarżenia w odniesieniu do m. in. tego oskarżonego został wniesiony do Sądu Rejonowego w dniu 19 czerwca 2000 r (k. 14025, t. 73 i 74), przepisy Rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 11 marca 2015 r., nie miały w tym postępowaniu zastosowania. W takiej sytuacji, wniesione przez obrońcę pismo, zatytułowane skargą, powinno jedynie spotkać się z czynnością prezesa sądu o charakterze administracyjnym, bez potrzeby wydawania w tym zakresie zarządzenia, na które służy zażalenie. Wydawanie więc zarządzenia o charakterze procesowym o odmowie przyjęcia wniesionej skargi, dodatkowo z pouczeniem o możliwości wniesienia zażalenia, a następnie przyjęcie i przedstawienie Sądowi Najwyższemu zażalenia obrońcy było niezasadne (zob. np. *postanowienia SN: 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 oraz III KS 14/18 i przywołane tam orzecznictwo*). To zaś skutkować musiało pozostawieniem zażalenia bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie postanowienia.

as